

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 18.

Den 15 Juni 1871.

Priis: 6 Sk. pr Exp.

Oprindelsen til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tale af Eldste Orson Pratt, holdt i Salt Lake City den 19de
Marts 1871.

(Fra „Deseret News.”)

Seg vil idag begynde med at læse den 85de af Davids Psalmer:

„Herre, Du havde Behagelighed til dit Land; Du ombendte Jakobs Fængsel.

„Du borttog dit Folks Misgjerninger og skjulte al deres Synd, Sela!

„Du bortsamlede al din Grumhed, Du vendte om fra din grumme Brede.

„Ombend os, vor Saligheds Gud, og tilintetgør din Fortornelse imod os.

„Vil Du evindeligt være vred paa os? Vil Du udbrage din Brede fra Slægt til Slægt?

„Vil Du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i Dig?

„Herre, lad see din Mistundhed og giv os din Salighed.

„Seg maa høre hvad Gud Herren vil tale, thi han skal tale Fred til sit

Folk og til sine Hellige, men de maae ikke igjen vende sig til Daarstab.

„Sandelig, hans Frelse er nær hos dem, som frygte ham, at Ire maa boe i vort Land.

„Mistundhed og Sandhed skulle møde hverandre, Retfærd og Fred skulle kysse hverandre.

„Sandhed skal fremspringe af Jordan, og Retfærdighed skal see ned af Himlen.

„Ja, Herren skal give det, som er Godt, og vort Land skal give sin Ørøde.

„Retfærdighed skal han lade gaae foran sit Anstigt, og skal sætte vore Trin paa sin Wei.“

Det Anførte er en Bøn og Profeti af den gamle Psalmist, vedrørende Israels Huus. Disse Psalmer skrives ved

Inspiration af den Hellig-Aand, og de fleste af dem vare af profetisk Natur. David var særdeles begunstiget med Inspiration af Herren, ikke blot til at regjere som en Konge over Israels Huus, men til at forudsige tilkommende Ting i Form af Psalmer, der kunde synges i Israels Forsamlinger. Han har tydeligt forudsagt Messias Komme og de mange Lidelser, der skulde falde i hans Lod som Verdens Forløser, saavel som hans Dod og mange andre Ting, der staae i Forbindelse med hans Mission, hvilket Alt blev opfyldt. I flere af sine Psalmer taler han ligeledes om Guds Ejeneres Virksomhed blandt alle Nationer, hvilke forkynde om den Almægtiges forunderlige Gjeringer. Han talte ogsaa om Christi anden Komme og den store Herlighed, som vilde blive aabenbaret ved samme Leilighed; ligeledes talte han ved Inspiration om de tolv Israels Stammers Fald og den store Kummer, som Herren vilde tilfiske dem; men til lige, at Herren i de sidste Dage vilde ihukomme dem og bringe dem tilbage til Kundskab om Sandheden.

Den Psalm, jeg netop læste, indeholder en Bøn om Frelse for Pagtens Folk. Han beder Herren om, at han ikke vil være vred paa dem evindeligt, ikke lade sin Brede forfølge dem fra Slægt til Slægt og om at han vil være naadig og miskundelig mod sit Folk igjen.

Som Svar paa denne Bøn behagede det Herren at inspirere sin Tjener til at udtale følgende Ord: „Miskundhed og Sandhed skulle møde hverandre, Retfærdighed og Fred skulle kysse hverandre. Sandhed skal fremspringe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned af Himlen. Ja, Herren skal give det, som er Godt, og vort Land skal give sin Grode. Retfærdighed skal han lade gaae frem for sit Ansigt og sætte vore Trin paa hans Vej.“

Herren lod ikke David i Uvisshed med Hensyn til de Betsignelser, der skulde tilflyde hans Pagtens Folk; han underrettede ham om, i de Ord jeg har angjort, at han vilde atter stjenke Israel sine Betsignelser, naar de vare tugtede nok; at han vilde bringe dem tilbage til deres eget Land; at Landet skulde yde dem rigelig Grode. Men inden dette kunde skee, lovede han at Sandhed skulde fremspringe af Jorden, og at paa samme Tid skulde Retfærdighed stue ned af Himlen; at Sandhed skulde gaae frem for hans Ansigt og sætte hans Folk paa den rette Vej.

Mine Sødskende, vi leve paa en Tid, da denne Profeti opfyldes. Vi have allerede seet Morgengryet af hiin herlige Dag, da Gud nedlod sig til at frembringe Sandhed af Jorden og aabenbarede sin Retfærdighed fra Himlen, det vil sige hans Lov. Jeg behøver ikke at omtale for de Hellige, hvorledes denne Profeti blev opfyldt; thi de forstaae det allerede; men der er maaskee mange Fremmede tilstede, som ikke ere bekendt dermed, og det vil derfor være bedst, kortelig at berøre denne Gjenstand. Denne Kirke har sin Tilværelse idag, netop som Folge af disse Profetiens Opfyldelse. Der vilde aldrig have eksisteret et saadant Folk som de Sidste Dages Hellige, hvis ikke Gud havde opfyldt denne Profeti.

Efterat mange Generationer ere hedengangne, har Gud paany aabenbaret sig for Menneskenes Børn, endstjondt det var stik imod deres Meninger og Begreber, at saadant kunde skee. De troede, at al Meddelelse fra den anden Verden var afstaaen engang for alle, at, uagtet der var en Gud og Hærskarer af Engle i hans Tjeneste, vilde han dog aldrig sende nogen af dem til Jorden mere, for at aabenbare noget Nyt. Hele den christne Verden har hengivet sig til denne taabe-

lige Overbeviisning i de sidste 17 til 1800 Aar.

Denne vildfarende Tro havde sit Udspring fra den frasaldne Kirke, som begyndte at spire i Apostlernes Dage — en Kirke, som fornegtede Aabenbaringsens Aand og havde den Frækhed aabenlyst at sige, trods de hellige Skrifteres Vidnesbyrd, at det var ikke nødvendigt. Kirkeforsamlingerne, som sammenkaldtes i det tredie og fjerde Aarhundrede, vedtog nye Love og Regler for Kirken. Den græske og romersk-katholske Kirke udelukte Alle og Enhver, som troede paa Aabenbaring. De samlede sammen forskjellige Manuskripter, som man havde fundet paa forskjellige Steder i Verden, og kaldte disse „den ganske hellige Skrifs Bøger;“ derpaa vedtog de en Lov, at hvis Nogen troede Andet, end hvad der indeholdtes i deres Canon, skulde han udstødes af Menigheden og forbandes. Denne stammelige Vildfarelse blev overleveret fra Forældre til Børn i mange Slægtled i den græske og romerske Kirke, og mange af deres fremragende Erkebiskopper erklære i deres Skrifter, at de hverken troe paa eller ville annamme nogen ny Aabenbaring, at deres Rettesnor er Bibelen, at Menigheden maa styres efter den gamle Lov og Fædrenes Traditioner. Heraf forstaaer man, at alt Samkvem med Himlen var affaaaret ifølge deres eget Valg — at de igrunden vare værre end selve Hedningerne. Den gamle hedenste Konge Nebukadnezar, der var vant til at dyrke Afguder alle sine Dage, havde ikke saaledes villet apostasere fra den sande Gud som disse selv kaldte Christne havde gjort, thi han troede paa en Gud, som kunde aabenbare sig. Vi have en Beretning i Daniels Bog om hvorledes Herren aabenbarede sig for den hedenste Konge i en Drøm, men han glemte Drømmen og sendte derfor Bud efter alle sine Viis-

mænd for at see om han kunde finde en Udtyder iblandt dem. Tilfældt fandt han Daniel, der baade fortalte ham Drømmen og dens Betydning. Vi have mange Exempler paa, at hedenste Konger ikke gif saa vidt i deres Vantro som at fornegte ny Aabenbaring; men derimod er det et enestaaende Tilfælde, at Folk, som have paataget sig Christi Navn, bortkaste ny Aabenbaring og forfølge dem, der troe derpaa.

For to eller tre Aarhundreder siden fandt der en stor Reformation Sted i Europa — en Protest imod denne onde, fordærvede og vederstyggelige Magt, der havde svunget Scepteret under Navn af Christendom. Disse Reformatorer fik Magt fra Gud, kjendte de selv maaskee ikke fuldkommen forstod det, til at indføre liberalere Principer, men de maatte gjøre det i megen Trængsel. Selv Mænd som Calvin, Luther og Andre vare af samme Mening som Moderkirken, at ny Aabenbaring behøvedes ikke — at man havde Nok i den cano-niske Ret.

Vor Saligheds Fjende, Djævelen, bryder sig ikke stort om, hvormange gode Grundsætninger Folk annamme, naar de blot fornegte Hovedsagen: ny Aabenbaring. Saaledes er den fra Fædrene ned-arvede Tro forplantet til denne Dag, indtil Herren ved sine hellige Engles Mund kaldte Joseph Smith og gav ham ved Aabenbaring Kundskab om, hvor de gamle Optegnelser, der havde tilhørt en Green af Israelliterne, vare opbevarede. Paa den Tid fandtes der neppe et Folk paa Jorden, som jo var mere eller mindre hildet af denne apostatiske Læresætning. Unglingen Joseph Smith var imidlertid ikke bunden af disse Traditioner, hvilket kan sees af den Bøn, han opsendte, da Herren første Gang aabenbarede sig for ham.

Da han var lidt over fjorten Aar gammel, gif han hen i en Stov tæt ved sin Faders Huus for at bede. Hensigten med hans Bøn var at faae Kundskab om nogle Principer, som han ansaae for hoist noevndige for at kunne tjene den sande og levende Gud. Han onskede at vide, hvilken af alle Sekterne, der omgav ham, var den rette.

Det er just ikke ofte Tilfaeldet, at Drengene i hans Alder blive saa religiøse stemte, men saadan var det nu med ham. Han var uden Dannelse; han havde aldrig besøgt nogen Hoiskole; han var ikke smittet af Bylivets Laster, men en ligefrem Landsbyskole, vant til haardt Arbejde hos sin Fader. Maaskee een Grund til hans religiøse Opvækkelse kan søges i det Faktum, at flere af hans Slægtninge havde sluttet sig til Presbyterianerne, og disse søgte ibrigt at overtale ham til at følge deres Exempel. Dette vakte rimeligvis Onsket om at vide, hvad der var det Rette. Dette var et vigtigt Spørgsmaal, og i sin Uvisshed tyede han til Bibelen, hvor han tilfældigvis fandt det Skriftsted hos Johannes: „Om Noget fattes Viisdom, kan bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder Ingen.“ Dette Skriftsted gjorde et dybt Indtryk paa ham; det faldt ham ind, at det var hans Rettighed at søge Oplysning hos Herren om hvad der vilde paa hans Sind. Han indsaae, at han manglede Viisdom, og gif derfor ind i Skolen og hengav sig i ydmyg Bøn. Medens han saaledes bad, saae han et Lys nedbale fra Himlen, indtil det omstraaledes Trærnes Toppe. Han ventede at see Bladene fortæres, men dette skete ikke; derimod dalede Lyset, indtil det aldeles omgav ham selv. Midt i dette Lyshav saae han to forherligede Personer, af hvilke den ene sagde til ham,

idet han pegede paa den Anden: „Dette er min Søn den Eftelste, hør ham!“

Dette var et sjønt Syn for en Dreng. Da han derpaa blev spurgt af disse Væsener, hvad han onskede, svarede han: „Herre, viis mig hvilken er den sande Kirke.“ Han blev derpaa underrettet om, at ingen af Sekterne paa Jorden var Guds Kirke, at hele Christenheden havde været frafalden i mange Generationer, at man havde fornegtet Aabenbaring fra Himlen, fornegtet Engles Sendelse, fornegtet den Hellig-Aands Gaver og Kræfter, som rørte sig i den første Christne Menighed osv., men de fandt det ikke at være Viisdom at give ham fuldstændig Kundskab om Evangeliet dengang eller om hvad der udtrævedes til at danne en sand Kirke; derimod blev der ham givet visse Formaninger med Hensyn til hans daglige Liv samt Forjættelse om, at hvis han vilde holde sig samme efterrettelig og altid paatalde Herrens Navn, skulde Herren senerehen aabenbare Mere angaaende den sande Kirkes Væsen.

Efterat Synet var forsvundet, gif han hjem til sin Faders Bolig og fortalte om sin Aabenbaring, ikke blot til sine Forældre, men ogsaa til Naboerne, ja selv til nogle af Religionslærerne deromkring. Det blev ham udtrykkelig sagt i Synet, at han ikke maatte slutte sig til nogen af Sekterne.

Præsterne og Lærerne begyndte oieblikkelig at gjække ham, da de hørte om hans Syn, og sagde: „Gud aabenbarer Intet i vore Dage; han aabenbarede Alt hvad der var noevndigt i gamle Dage; han har ikke talt til Noget i de sidste 1800 Aar.“ Fra den Dag af blev han forfulgt, ikke blot af een Sekt, men af alle Sekterne deromkring. „Der gaar Seerdrengen!“ raabte man; men Drengen vidste, at Gud havde aabenbaret sig

for ham og Ingen formaade at rokke denne hans Overbeviisning, ligesaa lidt som Noget kunde have beviist Paulus, at han ikke hørte Herrens Røst paa Beien til Damaskus.

Da han en Søndag Aften omtrent fire Aar senere var gaaet til Hvile og laa og oververveiede sit første Syn og bad Herren om at faae Forjættelsen opfyldt — at hvis han var trofast, skulde Guds Kirkes sande Orden blive aabenbaret til ham — blev hans Kammer pludselig oplyst og midt i Straaleglansen viste sig et herligt Bæsen, som sildrede ham Verdens fordærvede Tilstand, Fragsaldet og Mørket, som rugede over alle Nationer, ligeledes hvad Herren agtede at udføre paa Jorden for hans anden Tilkommelse. Dette herlige Bæsen underrettede ham om, at dette Kontinent (Amerika) havde tilhørt et religiøst Folk, der kjendte Mose Lov og Evangeliet, at de havde hellige Optegnelser iblandt sig, indgraverede paa Guldplader, hvilke nedgroves i en Hvi, omtrent tre engelske Mil fra hans Faders Huus.

Samtidig med at Engelen fortalte ham om disse Plader oplødes hans Aands Dine, saa han kunde see Stedet, hvor de vare forvarede. Efter at have givet ham mange Instruktioner, traf Engelen sig tilbage. Den unge Joseph vedblev at bede, og Engelen viste sig nok engang, gjentog de samme Instruktioner paany og tillod ham atter i Aanden at see Pladerne. Ja endog en tredie Gang besøgte Engelen ham samme Nat og gav ham end yderligere Underretning om de store Begivenheder, som skulde finde Sted i de sidste Dage.

Da Engelen forlod ham, var det allerede Daggrø, og han gik med sin Fader paa Arbeide som sædvanlig. Da Faderen bemærkede, at hans Søn var meget bleg, spurgte han, om han ikke var

raft, hvortil han svarede, at han ikke sølte sig ganske vel. Faderen raadede ham til at gaae hjem, hvilket han ogsaa gjorde. Men inden han naaede Huset, kom Engelen atter til ham paa Beien — dette var ved høilys Dag — og sagde ham, at han skulde gaae tilbage og fortælle sin Fader Alt, hvad han havde seet og hørt. I dette fjerde Syn blev det ham ogsaa befalet at gaae til Stedet, hvor Pladerne vare forvarede. Efterat Faderen var bleven underrettet om det Foresaldne, erklærede han, at det var et himmelsk Syn og bad ham indstændigt at være trofast og noiagtigt gjøre som det var ham befalet.

Om Morgenen den 22de September 1823 gik han derfor hen til det betegnede Sted. Tavlerne vare nedlagte i en Steentiste, ikke langt fra Toppen af Høien Cumorah. Ristens Dæksteen var oval, og efter at have løsnet Grønsværet rundt om Kanterne, lykkedes det ham ved Hjælp af en Røstestang at vælte den tilside. I det Indre saae han Pladerne tilligemed et Instrument, som Oldtidens Profeter kaldte Urim og Thummim. Medens han saaledes stod og bestuede Pladerne, viste Engelen sig atter, og i det samme han udtrak Haanden for at tage dem, forbød Engelen ham det, sigende, at han var endnu for uersaren, at de ene og alene kunde betroes til En, som udelukkende havde Guds Ære for Die, at de vare hellige Optegnelser og at Ingen maatte benytte dem for Binding. Engelen befalede ham endvidere at indfinde sig paa samme Sted om et Aar. Dette gjorde han, samt ligesaa de paafølgende tre Aar, og den 22de Septbr. 1827 tillod Engelen ham at tage Tavlerne tilligemed Urim og Thummim.

Jeg har nu viist Eder, hvorledes Sandhed fremspirede af Jorden, isølge Striftens Ord. Men Joseph Smith var

en ulærd Mand og sølte derfor sin Udygtighed til at udføre saa stort et Værk ved sin egen Evne. Han fik desuden Befaling af Herren til at kopiere nogle af de Karakterer, som fandtes paa Pladerne, og bringe dem til en Lærd for nærmere Undersøgelse. Han sendte dem derfor til New York med en Mr. Martin Harris, den gamle Herre, som I saae her forrige Conference. Mr. Harris var dengang en midaldrende Mand; han reiste til New York for at see, om han kunde finde en eller anden Lærd, der kunde oversætte Karaktererne. Han begav sig til Professorerne Mitchel og Anthon, hvilke begge betragtede dem, og Mr. Harris fik et Certifikat af dem, der bevidnede, at Karaktererne syntes at være korrekt kopierede af Mr. Smith. Harris havde endnu ikke fortalt Professor Anthon, hvorledes Joseph Smith var kommen i Besiddelse af disse Karakterer. Senere spurgte Mr. Anthon, hvorledes Mr. Smith havde faaet fat paa de Plader, hvorefter Karaktererne vare kopierede. Professoren blev underrettet om, at han havde faaet dem ifølge en Engels Anvisning, hvorpaa Professoren bad om atter at maatte see Certificatet et Dieblit, og da han fik det, rev han det uden videre Forklaring i mange Stumper ligesom Martin Harris' Dine og tilføiede, at hvis han vilde bringe ham Originalpladerne, troede han nok, han kunde være behjælpelig med Oversættelsen.

Det er en velbekjendt Sag, at mange af de Karakterer og Hieroglyfer, som man har fundet i forskellige Egne af Amerika, ikke kunne læses af vor Tids lærdeste Mænd. Nogen Tid efter skrev Professoren en Artikel imod de Sidste Dages Hellige, hvori han stadfæster, hvad jeg netop har fremsat for Uder, at en jevn, ligefrem Landmand kom til ham med Karaktererne.

Vi have altsaa Professor Anthon's Vidnesbyrd for, at saadan en Tilbragelse har fundet Sted, og at saadanne Karakterer bleve ham foreviste. Efterat Martin Harris var kommen tilbage til Joseph Smith, fortalte han ham den Samtale, han havde havt med Professoren, og hvorledes denne ikke kunde oversætte Afstriften. Joseph adspurgte Herren desangaaende, og Herren befalede ham at oversætte Optegnelserne ved Hjælp af Urim og Thummim. Han begyndte ogsaa at oversætte, men da han ikke kunde skrive meget flydende, ansatte han Martin Harris til at skrive Noget efter hans Diktat. Senere fik han ogsaa Andre til at skrive for sig, medens han samtidig af og til maatte passe sit timelige Arbejde hos Faderen.

Da han imidlertid ofte var udsat for Forfølgelse, forlod han sin Faders Hjem og begav sig til Pennsylvanien, hvor han ogsaa blev forfulgt. Han fortsatte med Oversættelsen indtil den var fuldendt, og det er denne Bog (han løstede Mormons Bog), som er en Oversættelse af Pladerne; den indeholder omtrent 600 tætrykte Sider.

Efterat Joseph Smith næsten var færdig med Oversættelsen, kom han til en Forudsigelse i Bogen, der sagde, at Herren vilde vise den til tre Vidner og formedelst sin Kraft stadfæste dens guddommelige Troværdighed. Spørgsmaalet opstod, hvem skulde disse tre Vidner være. Martin Harris, Oliver Cowdery og David Whitmer ønskede inderlig at maatte være de Begunstigede. De bleve underrettede om, at hvis de vilde ydmyge sig for Herren og holde sig nær til ham i Bon, skulde de blive Vidnerne. Dette gjorde de, og Joseph gik med dem. Dette fandt Sted i Byen Fayette, Seneca County, Staten New York i Aaret 1829. Medens de endnu bad, nedsteg en En-

gel fra Himlen i disse fire Mænds Nærværelse og viste dem Plade for Plade af den usorfeglede Deel, thi det var ikke tilladt at oversætte det Hele dengang; og saaledes bleve Indgraveringerne foreviste til tre andre Vidner.

Engelen lagde samtidig sin Haand paa David Whitmers Hoved og sagde: „Befignet være Herren og de, der holde hans Befalinger.“ Medens Engelen viste dem Pladerne, hørte de en Røst fra Himlen, som bar Vidnesbyrd om, at Optegnelserne vare blevne korrekt oversatte formedelt Guds Gave og Kraft, og det blev dem befalet at bære Vidnesbyrd derom for alle Menneſter, til hvem dette Værk monne komme. De have derfor givet deres høitidelige Vidnesbyrd foran i denne Bog, i Forening med Joseph Smith, om Engelenes Nærværelse og Pladernes Exiſtence. Det tillodes ogsaa Joseph Smith at vise disse Plader til otte andre Vidner, hvis Navne ligeledes ere anførte i denne Bog som Vidner om sammes Væghed, samt at de saae og rørte ved Pladerne.

Saaledes have vi tolv Mænds Vidnesbyrd — elleve Vidner, foruden den Mand, der fandt Optegnelserne, og tre af disse saae Herrens Engel; alt dette ſete for de Sidste Dages Helliges Kirke kom i Tilværelse.

Der var imidlertid en Begivenhed, som fandt Sted den 15de Mai 1829 — før Kirken blev organiseret. To Mænd, Joseph Smith og Oliver Cowdery bleve stærkt paavirkele til at adſpørge Herren angaaende Daabens Ordinance; thi hvorledes den kunde blive udført gyldigt for deres eget Vedkommende, forstode de ikke. De havde allerede lært at kende den rette Døbemaade, thi i Oversættelsen af Mormons Bog fandt de, at i gamle Israhel

døbte de med Begravelsens Daab og ligeledes fandt de deri Døbeformularen. Spørgsmaalet var: Hvem kunde døbe dem? Herren havde allerede sagt dem, at der var ingen af ham anerkjendt Kirke paa Jorden, og at der var ingen af ham anerkjendt Myndighed til at forrette denne Ordinance. De indſaae, at de ligesaa gjerne selv kunde springe ud i Vandet, som at lade sig døbe af En, der ingen Myndighed havde. De forstode ikke, hvorledes dette kunde ſtee, og i deres Uviſhed gik de hen og bødte sig ydmygt i Bøn; da ſendte Herren dem en Engel. Denne Engel underrettede dem om, at han var Johannes den Døber, som forudm døbte Frelseren og senere blev halsbugget, og at han endnu indehavde sine Forfædres Præstedomme — Lewis Myndighed. Han lagde sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det ſamme Præstedomme, som han selv beſad, hvilket berettigede til at døbe Folk til Syndernes Forladelse, men havde ikke Ret til at give de Døbte Haandspaalæggelse for den Hellig-Mands Gave. Johannes, der døbte Frelseren, erklærer selv: Jeg kan døbe Eder med Vand, og det er alt hvad jeg har Myndighed til at gjøre; men der kommer En efter mig, som er mægtigere end jeg; han har større Myndighed, han kan døbe Eder med Ild og med den Hellig-Mand; jeg har kun Ret til at døbe med Vand. Dette var omtrent Hovedindholdet af Johannes's Tale til Søderne paa hiin Tid. Denne ſelvsamme Myndighed beſeglede han paa disse to Mænds Hoved og bealede dem at døbe hinanden med Forjættelse om, at dette Præstedomme aldrig ſtulde borttages fra Jorden mere, hvilket havde været Tilfældet tidligere.

(Fortsættes Side 281.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Emigrationen. — Præs. W. W. Cluffs Farvel.

Følge modtaget Brev fra Præsident Eldredge, dateret Liverpool den 27de Mai, erfare vi, at han har gjort Foranstaltning for de skandinaviske Helliges Reise over Hull, Liverpool og New York, hvor vor Emigrations Agent William Staines vil modtage dem og beførge dem sendt videre pr. Jernbane til deres Bestemmelsessted, Utah. De Hellige, som agte at gaae med det første Kompagni iaar, maae være i Kjøbenhavn betids nok til at kunne asseile herfra den 23de dennes, thi Afreisen fra Liverpool er fastsat til den 28de dennes.

Conferencepræsidenterne ville behage at give de Hellige al den Underretning, de maatte trænge til, vedrørende hvilke Sager det vil være nødvendigt for dem at medtage paa Reisen osv. Et tidligere Nummer af „Stjernen“ indeholdt Instruktationer med Hensyn til deres extra Bagage, hvilken maa betales forud. Da der altid findes saa mange Oprækkere, som ene og alene leve af at narre Penge fra Reisende under et eller andet Paaastub, haabe vi, de Hellige ikke ville unblade at raadføre sig med og adlyde de Vildster, som maatte blive beskillede til at vaage over Emigrationen, thi dette er deres eneste Børn. Erfarne Brødre, som have reist meget, ville ledsage de Hellige og give dem alle de Raad og Vink, de maatte have behov, saa de aldeles ikke behøve at søge Underretning hos Fremmede.

I de tolv Maaneder, jeg har havt den Fornøielse at arbejde i den Skandinaviske Mission, har jeg altid søgt at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt for at fremme Guds Riges Interesser, at udbrede Sandhedens Lys iblandt vore Medmenneſter og at opbygge, styrke og opmuntre de Hellige til at efterleve deres Religion og holde Herrens Befalinger. Paa Grund af mit utilstrækkelige Kjendskab til det danske Sprog, har jeg desværre ikke været istand til at udtrykke mine Følelser og at belære mine Sødfænde saameget om Evangeliets Principer, som jeg kunde have ønsket; det har imidlertid ikke skortet mig paa god Villie. Jeg er alligevel meget taknemmelig til vor Gud for det lille Gode, som jeg haaber jeg har udrettet. Jeg er lykkelig ved nu atter at kunne vende tilbage til mit Hjem, til min Familie og mine Sødfænde i Zions fredelige Dale, hvor jeg haaber fremdeles at kunne virke for Sandhedens Sag og Rigets Opbyggelse, og det er med Fornøielse jeg overdrager Bestyrelsen og Ansvaret af denne Mission til Præsident Knud Petersen, der er beskikket til at være min Eftertræder. Han er en tro og prøvet Vildst i denne Kirke og har tidligere udført en Mission med Vre i disse Lande. Jeg haaber derfor, at den samme Tillid, Kjærlighed og Samvirken, som er bleven mig ydet af de Hellige, ogsaa vil blive ham tildeel. Jeg skal altid med Glæde mindes al den Venlighed og Forekommenhed, som Præstedømmet og de Hellige have uddiist mod mig under mit Ophold her, og jeg haaber i Fremtiden at kunne lægge min Paaſjønneelse for Dagen, om vi end ere langt fjernede fra hinanden i Rjodet.

I det jeg byder mine Sødfænde i denne Mission Farvel, er det med Hjertet

fuldt af de varmeste Ønsker for deres Fremtids Lykke og evige Vel, og det er mit Haab, at Tiden er ikke meget fjern, da jeg kan have den Glæde og Tilfredshed at byde mange af dem velkommen til Zion. Til Alle, hvem jeg ikke personlig maatte see for min Afreise, sender jeg herved mit Farvel, og maa Himlens Fred og Belsignelse altid være Eders lykkelige Lod.

Eders Broder i Fredens Evangelium

W. W. Cluff.

Afløsning.

Følgende Elbster underrettes herved om, at de ere med Tre løste fra deres Arbeide i denne Mission, med Tilladelse at gaae hjem med det første Kompagni Emigranter, der aaseiler fra Kjøbenhavn den 23de dennes: Peter Madsen, John Holmberg, John Øhrngren og Mikkel C. Christensen.

Besiddelser.

Elbste Lars Christian Madsen eftertræder Elbste Peter Madsen i Bestyrelsen af Aarhus Conference;

Elbste Poul Dehlin eftertræder Elbste J. Holmberg i Bestyrelsen af Skaanes Conference, og

Elbste A. C. Grue eftertræder Elbste J. Øhrngren i Bestyrelsen af Sønstøping Conference.

Notits.

Efter den 23de dennes bedes alle Forretningsbreve vedkommende dette Contoir adresserede til Præsident Knud Petersen.

Vi henlede Brødrenes Opmærksomhed paa den Tale af Orson Pratt, som indeholdes i dette Nr., og da den i korte og bestemte Træk skildrer Oprindelsen til de Sidste Dages Helliges Kirke og Evangeliets Gjengivelse til Menneskeslægten i vor Tid, egner den sig særdeles til vid Udbredelse blandt vore Benner, som endnu ikke ere overbeviste om dette Værks Bigtighed. Vi ville til yderligere Oplysning endnu tilføie, at denne Tale er nedstreven med Hurtigfrist af Søster Julie Young, en Datter af Præsident Brigham Young, og er, saavidt os bekjendt, den første Tale, stenograferet af en Dame i vort Territorium.

(Fortfat fra Side 279.)

De gik altsaa hen og døbte hverandre, thi Herren tillod dem ikke at organisere Kirken førend Tidens Fylde var kommen. Han fastsatte Dagen ved ny Aabenbaring, nemlig den 6te April 1830, og paa den samme Dag gav han Befaling til, hvorledes den skulde organiseres. Dog forinden Kirken blev organiseret, modtog de en høiere Myndighed end den, Johannes den Døber havde meddeelt dem, thi da de opdagede, at de kun havde Fuldmagt til at døbe hinanden i Vand, men ikke havde Ret til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, opstod strax det Spørgsmaal i deres Sind: hvorledes kunne vi erholde den Fuldmagt? De søgte derfor atter Herren i Bøn om Oplysning i dette Punkt, og som Svar sendte Herren Mænd med høiere Myndighed end Johannes, nemlig Peter, Jakob og Johannes, de gamle bekendte Apostler, hvilke beseglede paa dem den Myndighed og det Præstedømme, som de selv vare i Besiddelse af, hvilket ikke alene berettigede dem til at døbe, men ogsaa til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, aldeles som i gamle Dage.

Nu vare de fuldt berettigede til at organisere Kirken, men kunde ikke gjøre det ved deres egen Wiisdom. Herren havde allerede kundgjort dem, hvilke de fornødne Embeder vare i Kirken, samt at disse maatte indføres paany. Kirken blev altsaa organiseret.

Tiden tillader mig ikke at dvæle længere ved Kirkens Organisation og videre Udvikling indtil denne Dag, men inden jeg slutter vort Formiddagsmøde, vil jeg anføre et eller to Vidnesbyrd fra Profetierne med Hensyn til dette store Værk i de sidste Dage. Næsten hele det 23de Kap. af Esaias indeholder Forudsigelser

om Begivenheder i de sidste Dage; blandt Andet vil jeg nævne en, der har Hentydning til de Ugubeliges Dødelæggelse, hvilken aldrig er bleven opfyldt. Den lyder saaledes: „Alle Nationer, som stride imod Zions Bjerg, skulle være som en Drøm og som et Nattesyn“ osv.

Herren agter i de sidste Dage at opbygge sit Zion, eller med andre Ord sin Kirke. Det er ligegyldigt, hvor talrige Nationerne paa Jorden ere — deres Dom er dog, at de skulle blive som et Nattesyn, eller som Profeten Daniel udtrykker sig: Alle Riger og Regjeringer, som ere oprettede ved menneskelig Haand, skulle blive som Avner paa en Lo om Sommeren; de skulle henveires for Himlens Vinde; medens Stenen, der repræsenterer Zion eller Guds Rige, skal fylde hele Jorden, og Riget og Rigerne's Storhed under al Himlen skal gives til den Allerhøiestes Hellige. Esaias siger det samme, men før denne de Ugubeliges Udryddelse skulde visse Begivenheder finde Sted, blandt hvilke nævnes en Bog's Fremkomst. Han siger nemlig: „Og alt deres Syn skal være Eder som en beseglet Bog's Ord, hvilken man giver til den, der forstaaer sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette, men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er forseglet. Eller Bogen gives til Nogen, som ikke forstaaer Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; og han maa sige, jeg forstaaer mig ikke paa Skrift. Thi Herren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Būd, som de have lært: derfor see, jeg vil blive ved at handle underliggen med dette Folk, ja paa det Underligste, thi deres Vises Wiisdom skal forgaae, og

deres Forstandiges Forstand skal skjule sig." „Dg paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Dine see af Dunkelhed og Mørke."

Disse Profetens Ord ere opfyldte saavidt Bogens Fremkomst angaaer. Det var ikke selve Originalbogen, der skulde sendes til den Lærde; hvis dette var skeet, var Profetien ikke bleven opfyldt, men det var „Bogens Ord," ikke Bogen selv. „Dg B o g e n blev givet til den, som ikke var Lærd, sigende: Kjære, læs dette; og han skulde sige: jeg kan ikke, thi den er forseglet." Herpaa følger Herrens Proklamation: „Fordi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund" osv., vilde han udføre en forunderlig Gjerning iblandt dem, ved hvilken Leilighed de Vises Wijsdom skulde komme tilfamme, hvilket altfammen er bleven opfyldt. „Dg paa den Dag skulle de Døve høre Bogens Ord og de Blindes Dine see af Dunkelhed og Mørke." Er der ikke mange af de Sidste Dages Hellige i denne Forsamling, som kunne bevidne, at disse Ting ere bogstaveligt opfyldte? Have I ikke seet dem, som vare bogstavelig døve, komme til deres Hørelse formedelst Guds Kraft? Have I ikke seet dem, der leed af Blindhed, faae deres Syn tilbage i et Nu? „Dg de Sagtmødige skulle faae mere Glæde i Herren, og de Fattige blandt Menneftene fryde sig i Israels Hellige." Hvem, spørger jeg, nyder meest Godt af denne Profeti? Er det ikke de Fattige, som nyde Evangeliets Velsignelser nu som før, thi i vore Dage saavel som forudm forkastede de Rige, Lærde og Fornemme Guds Søns Evangelium.

Hvormange Tusinder af de Fattige og Fortrykte i den gamle Verden ere ikke førte 7 a 8,000 engelfte Miil ind i det Indre af Amerika, dette forjættede Land.

Endskjøndt det var en af de daarligste Parter af det vi fik i Cie, have vi dog haft Nytte deraf; nu have vi baade Huse, Marker, Hjorder osv. som Følge af denne Profeties Opfyldelse. Saa komme vi til en Profeti om de Ugudelige: „Da er det ude med den Forfærdelige, og Spotteren har faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, thi alle Folk, som stride mod Zions Bierg, skulle omkomme." Det vil ikke gaae de Nationer, der nu stride mod Sandheden, bedre, end det gif Gødesolket.

Men hvorledes skal det gaae Israel? Ifølge vor Text „skulde Sandhed fremspringe af Jorden og Retfærdighed skal see ned af Himlen; ja Herren skal give det, som er godt, og vort Land skal give sin Grode; Retfærd skal gaae foran ham og lede os paa Veien i hans Fodspor." Heraf see vi, at paa den Dag de Ugudelige skulle faa haardt hjemsoget, vil Himlens Gud storligen velsigne Israel. Disse Ting ville finde Sted, naar vi blive færdige med Hedningerne, thi Budet lyder: først til Hedningerne, dernæst til Jøderne, og naar Hedningernes Tider ere fuldkommede, vil Herren give Israel hvad han har forjættet dem. Han vil da opfylde Psalmistens Ord: Ombvend os, o Salighedens Gud, og tilintetgjør din Fortørnelse mod os. Hvorlænge vil Du være vred paa os? og hvorlænge skulle vi lide for vore Forfædres Misgjerninger? — Indtil Sandhed skal fremspringe af Jorden! Indtil den Dag skal Ederes Adspredelse vare, indtil den Dag skulle Ederes Sorger og Lidelser vedblive. Men naar Herren bringer Sandhed ud af Jorden og Retfærd ned fra Himlen, da vil han atter ihukomme Israel — da skulle Hedningenerationerne blive tugtede, Israel frelst.

Conferencemødet i Christiania den 13de og 14de Mai 1871.

Mødet aabnedes om Formiddagen Kl. 10 med Bøn af Forstanderen i Christiania Chr. Andersen, hvorefter Præsident P. Brown udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige fra Land og By i Conference saavel som sin Tilfredshed med at have modtaget Besøg af Præsidenterne W. W. Cluff og K. Petersen fra Kjøbenhavn.

Missionærerne aflagde Rapport om deres forskjellige Arbeidsmarker som følger.

Ældste Emil Hartvigsen gav de Hellige i Drammens Green godt Vidnesbyrd for Trofasthed og Hengivenhed for Herrens Sag. Fremgangen udadtil var for Nærværende ikke meget stor.

Ældste Jonas Johansen fra Hadelands Green berettede, at de Helliges Tilstand i denne Deel af Viingaarden var ret god, især naar man tager Hensyn til, at Sødskende leve saa langt fra hverandre. Dyrigheden havde i den senere Tid truet ham med den Straf, som „ulovlig Religionsøvelse“ medfører.

Ældste Martin Christoffersen fra Frederikstads Green sagde, at Evangeliet nød god Fremgang paa den Kant af Landet; mange Fremmede besøgte Forsamlingerne. Sektismen flourer ogsaa kraftigt der, men Mange afstyre dens hæmmende Vaand. I Frederikshald havde der for nogen Tid siden fundet Optøier Sted i de Helliges Forsamlinger. Sødskende vare livlige, opoffrende og nidjære.

Ældste C. Grønbech, som nylig var ankommen fra Danmark og var bleven anbiist Arbeidsmark i Frederikstad under Ældste Christoffersens Bestyrelse, bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sand-

hed og glædede sig over at være et Medlem af Christi Kirke.

Præsident P. Brown udtalte sin Tilfredshed med Brødrenes Arbeide og de aflagte Rapporter; opmuntrede de Hellige til Standhaftighed og Nidjærhed for denne Gjerning.

Eftermiddagen Kl. 4.

Rapporterne fortsattes: Ældste Emil Nøgleby fra Stavangers og Arendals Grene sagde, at Folk paa den Kant vare meget uimodtagelige for Evangeliet, og Missionærernes Virksomhed hindredes meget paa Grund af Landets Vestsæffenhed; den uendelige Uængde Fjorde, Bugter og Søer gjør Seilads nødvendig, og Brødrene ere i Almindelighed sjælden forsynede med Rejsepenge. Der er ikke megen religiøs Sands hos Folket i den Egn. De saa Hellige, som ere spredte vidt omkring i disse Grene, ere trofaste og opriktige Sjæle.

Ældste Christian Andersen fra Christiania sagde, at sammenlignet med tidligere Tider var Fremgangen ikke meget stor; haabede, at vort nye Lokale vilde bewirke mere Liv. Han gav Præstedømmet og de Hellige ndmærket Vidnesbyrd og var særdeles tilfreds med at arbeide blandt dem som Forstander; d havde altid været meget opoffrende og hjælpsomme i Forhold til deres Fattigdom, og Grenen var i Et og Alt i fortrinlig Stand.

Ældste Olf Fosva Andersen udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Conference; vidnede om sin Tro paa det Sidste Dages Værks Sandhed og ønskede, at Alle vilde lægge

sig paa Hjerte de Raad og Lærdomme, som maatte blive givne under vor Sammenkomst.

Præsident Knud Petersen fra Zion bragte de Hellige sin hjerteligste Hilsen; udbredte sin første Mission til Norge for sytten Aar siden; han maatte da sande Frelserens Ord, at en Profet er ikke agtet i sit eget Land. Dengang fandtes der Sjægen, som bød ham velkommen, og for de saa Skillingen, han havde, lod han nogle Smaafrister trykke, indeholdende de første Grundsætninger i vor hellige Tro. Han kom til Christiania i Forening med Ældste Mathias Olsen, men da Midlerne vare utilstrækkelige, maatte de stilles ad og arbejde hver for sig. Præsterne vare hans forste og bitterste Modstandere, og da Aandens Sværd var sløvt, søgte de Ly og Bistand hos Politistollen. Han fandt imidlertid, at de borgerlige Myndigheder vare langt humanere og medgjørligere end de geistlige, og førstnævnte meente, at det var Theologernes Opgave at standse den nye Lære med Ordets og Overbeviisningens Kraft. Trods al Opposition lykkedes det ham efter megen Bøn og Faste at faae en lille Green oprettet i Christiania, som i Aarens Løb har baaret herlig Frugt, og det var ham en overordentlig stor Glæde at see saa mange lykkelige Hellige her nu ved hans andet Besøg i Hovedstaden. Var et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet's guddommelige Sandhed, udbredte Zions Prøvelser, nuværende Tilstand og fremtidige Haab og sagde, at han ikke vilde bytte sit Hjem i Klippebjergene med noget Sted paa Jorden, thi Enighed, Fred og Lykkelighed ere i stadig Stigen mellem de evige Høie.

Søndag Form. Kl. 10.

Orgelet, som Menigheden havde anskaffet, blev for første Gang benyttet og

bidrog betydelig til at støtte Choret og forhøie den religiøse Stemning. Ældste C. Andersen aabnede med Bøn og bragte vor himmelske Fader Menighedens Tak for hans Betsignelse over Opsørelsen af deres nye Lokale, der var bygget ene og alene med hans Navns Ære og Menneskenes Oplysning for Die, og indviede det til Herrens Tjeneste.

Ældste J. Johansen udtalte sin Glæde over de Helliges gunstige Forhold for Nærværende og frydede sig i sit Kald som en Israels Ældste. Han havde i flere Aar gaaet paa Mission og var endnu ikke træt af at raabe Ombendelse til Menneskenes Børn.

Præsident W. W. Cluff glædede sig ved at være samlet til Conference med de norske Hellige; han havde i lang Tid længtes efter at besøge Norge. Beklagede, at han ikke kunde udtrykke sig saa flydende i deres Sprog som han gjerne ønskede, dog kunde han tilstrækkelig til at bære Vidnesbyrd om Mormonismens guddommelige Oprindelse. Formanede de Hellige til Trofasthed og Flid; sagde, det falder Verden besynderligt, at Mænd forlade deres Hustruer og Hjem og reise Tusinder af Mile paa egen Bekostning for at tilbyde Menneskene Evangeliet, som de paastaae de Christne mangle, trods alle deres Kirker, Kapeller og Hærskare af Præster. Om et Folk er i Besiddelse af Evangeliet eller ikke, kan man see af Frugterne; Frelseren sagde: Uden J ere Et, ere J ikke mine. Naar man derfor finder et Samsund, hvor Brodersind, Enighed og indbyrdes Kjærlighed mangle, kan man med god Grund antage, at den evige Sandheds Aand ikke er iblandt dem. Mormonismens Særkende er, at den tilveiebringer denne Tilstand, hvor dens Forfrister efterleves, uanseet Folkets Sæder, Skikke, Nationalitet osv. Hvis de Hellige altid hand-

lede efter den Kundskab, de have annammet, vilde de aldrig falde i Overtrædelser eller fornegte deres Tro, men derimod altid være besjælede af Glæde, Frimodighed og Lykkelighed. Naar Guds Aand tabtes, vilde Mørke, Tvivl og Bantro jødes i Sjælen, og Ingen er mere at beklage end netop Saadanne. Han var tilfreds med de afslagne Beretninger om Missionsvæsenet i Norge. Brødrene, som arbejde paa Steder, hvor Evangeliets Indgang synes ringe, bør ikke tabe Modet, thi deres Bestræbelser ville blive belønnede og deres Offer antaget. Mindede om, at Porten er snæver og Veien trang, som fører til Guds Rige, og kun Gaa finde den. Velsignede Conferencen i Herrens Navn.

Præsident P. Brown formanede de Hellige til fremdeles at tjene Herren deres Gud med Nidkærhed; udtalte sin Tilfredshed med Missionsens Tilstand og opmuntrede Sangchoret til med Flid og Udholdenhed at fortsætte med deres Bestræbelser for at høre den høitidelige Stemning i vor Gudsdyrkelse ved deres Lovsange.

Eftermiddag Kl. 4.

Præsident P. Brown gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han oplæste den statistiske Rapport for det forløbne Halvaar. Menigheden tæller 888 Medlemmer, hvoriblandt 73 Vdster; 68 ere døbte, 168 holde „Stjernen.“ Derefter foretog han nogle Forandringer i Conferencens indre Anliggender, hvilke vedtoges eenstemmigt. Vdste K. Bergh fra Trondhjems Green havde ikke kunne give Møde denne Gang, men havde indsendt sin Rapport skriftlig. De Helliges Tilstand deroppe er god og Evangeliets Fremgang upaaklagelig. Hans Mission

strækker sig fra Aalesund til Norges nordligste Grændser.

Præsident K. Peterjen sagde, at dette var den første norske Conference, han nogensinde overværede, thi da han var Missionær her, var Medlemmernes Antal saa lille, at der var ingen Anledning for saadant et Møde. Efterfølgende han var den første Missionær, som formedelst Herrens Raade og ved megen Bøn og Faste grundede en Menighed i Hovedstaden, var det med bevægede Følelser han nu stuede, hvilket kraftigt Træ den spæde Plante var bleven til. Omtalte Præsident Youngs Arbejde for denne Gjerning og sagde, at her i den synlige Verden var han Kirkens Støtte, thi han vare Himmeriges Riges Røgløse og Fuldmagt anbettede i denne Slægt; derfor bør vi stole paa ham og villigt understøtte ham i Tro og Gjerning. Han indehaver netop den samme Myndighed, som Petrus forord: Hvad Du binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen; hvad Du løser paa Jorden, skal være løst i Himlen. Den Magt blev Petrus aldrig berøvet, uagtet han i et svagt Dieblit lod sig forlede til at fornegte Jerseren. Talte dernæst om vore Pligter mod vore Afdøde, og sagde, at Fædrenes og Børnenes Hjerter — de Afdødes og de Levendes — vare nu vendte til hverandre formedelst Præsiedømmets Ordinaner, som Profeten havde sagt. Formanede de Hellige til at holde fast ved Fjernspiret, hvilket er Guds levende Ord, thi netop saalænge er Gud vor Bestytter og hans Engle vore Venner. Følte til af sit ganske Hjerte at velsigne Dvrighederne i dette Land, og foruømlig i denne By, for deres særdeles humane Optraeden mod os, og ønskede Herrens Velsignelse over Missionen i hans Fædreland.

Efter at Præs. Brown havde fore-

flaaet Kirkens Authoriteter til Opholdelse, saavel i Zion som her i Adspredelsen, hvilket alt eenstemmigt vedtoges, sluttedes Conferencen til ubestemt Tid.

Tatfigelse af Forstander C. Andersen.

Olaf J. Andersen,
Skriver.

Blandinger.

Endelig er der atter indtraadt et Dieblisk saakaldet „Fred“ i Paris. Bladsjen i „Stjernen“ har ikke tilladt os at sildre omstændelig den Kamp, som det ulykkelige Frankrig har været hjemsøgt af, og vi ville derfor i al Korthed berette, at efterat Preusserne havde tvunget Paris til at kapitulere efter et langvarigt og forfærdeligt Bombardement, udbrod der aaben Kamp mellem de forskjellige politiske Partier i Staden. „Kommuisterne“ vilde benytte sig af den herskende Forvirring til at indføre deres forstruede Ideer, og da disse ikke vandt synderlig Indgang, greb de til Baaben, Enigmord, Gift, Ildpaasættelse osv., hvorved de have for evig ærefjendend deres Navn i Frankrigs Historie. Kvinder have optraadt som fuldt rustede Soldater og have i deres fanatiste Iver lagt en Bildhed, Blodtørst og Grusomhed for Dagen, der ligner mere Tigeren end Mennesket. Regjeringstropperne have nu seiret og straffe med summarisk Strengthed Oprorerne.

I Buenos Ayres i Sydamerika har den gule Feber i de sidste fire Maaneder bortrevet 25,000 Mennesker.

Utah. Arbeidet strider rast frem paa den sydlige Fernbane. — I det sydlige Utah saavel som enkelte Steder i Cache Valley ere Græshopperne atter i fuld Gang med deres Ddelæggelsesværk. Markerne ere fulde af Mænd, Kvinder, Børn, Høns og Græshopper — Alle kæmpende om Hveden; hvem der vil faae Mæst af den, maa Tiden vise. I Mellem-Utah er man fri for denne Plage indtil Dato, og vi haabe, at der vil blive avlet langt Mere end Folkets Forbrug kræver.

D o d e.

Alma A. Halgren, Søn af S. A. og Clara Halgren i Plain City, Utah, bøde den 15de April i en Alder af 11 Maaneder og 23 Dage.

Ældste Nils Peter Jensen fra Mount Pleasant ankom hertil den 28de Mai som Missionær, og vil foreløbig virke blandt sine Slægtninge og Venner i Staane.

Ældste Peter Madsens Adresse er for Fremtiden: Lorentzengade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien.
For Halvaaret 1871.

Conferencer.	Grene	Hoiprester	Uf de Halvfjerds	Udfylder	Prester	Lerere	Diaconer	Medlemmer	Dobte	Ubetulte	Emigrerede	Dode	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	9	1	4	89	31	18	13	825	60	32		10	981
Aalborg . . .	3	2	4	52	14	8	7	514	44	16	3	6	601
Aarhus . . .	6		2	46	17	25	5	398	75	20	1	6	493
Odense . . .	2	1		25	7	7		180	23	7		2	220
	20	4	10	212	69	58	25	1917	202	75	4	24	2295
Norge.													
Christiania . .	7		1	73	28	41	12	733	68	4	4	1	888
Sverrig.													
Stockholm . .	8		2	41	11	26	10	583	84	29	1	1	673
Jönköping . .	10		2	46	22	19	16	481	68	32		7	586
Skåne . . .	18		1	49	25	19	3	503	71	27		4	600
	36		5	136	58	64	29	1567	223	88	1	12	1859
Summa . . .	63	4	16	421	155	163	66	4217	493	167	9	37	5042

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Uldste Orson Pratt . . .	273.	Conferencemødet i Christiania . . .	284.
Redaktionens Bemærkninger (Emi- grationen. — Præs. W. W. Cluff's Farvel)	280.	Blandinger	287.
		Statistisk Rapport	288.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Borning.